

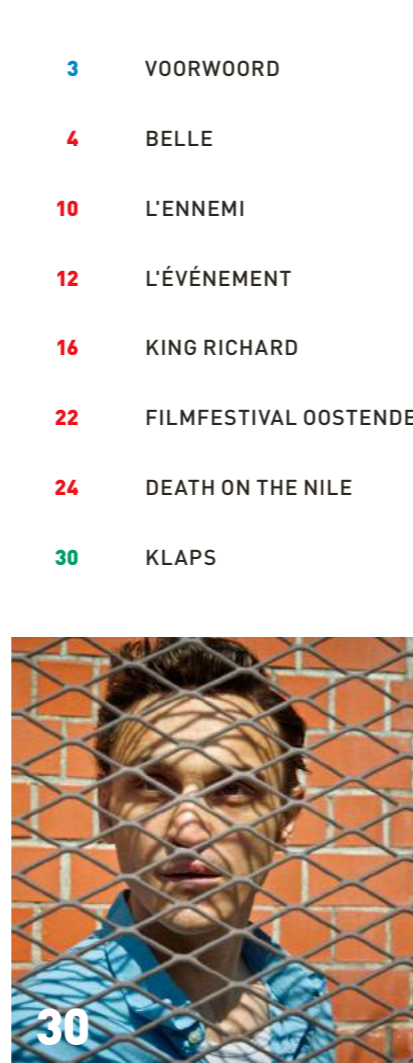
VERTIGO

NR. 69 | FEBRUARI 2022

Een duizelingwekkende dosis cinema

L'ENNEMI
L'ÉVÈNEMENT
KING RICHARD
DEATH ON THE NILE
FILMFESTIVAL OOSTENDE
BELLE

- 3** VOORWOORD
- 4** BELLE
- 10** L'ENNEMI
- 12** L'ÉVÉNEMENT
- 16** KING RICHARD
- 22** FILMFESTIVAL OOSTENDE
- 24** DEATH ON THE NILE
- 30** KLAPS

VERTIGO

VERTIGO
 Postbus 10009, 2000 Antwerpen
 info@vertigoweb.be
 vertigoweb.be

HOOFDREDACTEUR / BLADMANAGER
 Steven Tuffin
 steven@vertigoweb.be

MEDEWERKERS
 Anke Brouwers,
 Chris Craps, Ruben Nollet

WEBMASTER
 Hans verschooten

WEBREDACTIE
 Arno Callens

EINDREDACTIE
 Nicolas Quaghebeur

LAY-OUT
 Geert Verbist

RECLAMEREGIE
 info@vertigoweb.be

VERANTWOORDELIJKE UITGEVER
 Dorian van der Brempt
 Postbus 10009
 2000 Antwerpen

DRUK
 Moderna Printing

*Niets uit deze uitgave mag worden
 verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door
 middel van druk, fotokopie, scan of op enige
 andere wijze, zonder voorafgaand schriftelijk
 akkoord van de uitgever.*

- VERTIGObe**
- VERTIGOgram**
- VERTIGObe**

In mijn voorwoord van het herfstnummer van 2020 schreef ik dat de filmsector zich schrap moest zetten voor de gevolgen van de coronacrisis. Die leek toen min of meer op haar einde, maar was dus eigenlijk nog maar net begonnen. Wie had ooit kunnen voorspellen dat we een klein anderhalf jaar later nog steeds met dat verdomde virus en alle miserie dat het veroorzaakt aan het worstelen zouden zijn?

Laten we een kat een kat noemen: qua bioscoopreleases is februari 2022 een mager beestje. Vooral de grote Hollywoodstudio's laten het afweten door de onzekerheid die de komst van de omikronvariant met zich heeft meegebracht. Verschillende potentiële kaskrakers werden uitgesteld naar later op het jaar of zelfs naar 2023.

Gelukkig is het niet allemaal kommer en kwel. Disney pakt uit met *Death on the Nile*, Kenneth Branaghs tweede Hercule Poirot-film. Warner laat *King Richard*, met Will Smith als de vader en trainer van de tennisgodinnen Venus en Serena Williams, los in de zalen. *Belle*, Mamoru Hosoda's *De schone en het beest*-update, zal zowel animeadepten als -leken weten te bekoren. En *L'événement*, het Franse abortusdrama dat vorig jaar de Gouden Leeuw won in Venetië, is niet alleen voor arthouse-liefhebbers een must-see.

Misschien is dit wel het ideale moment om je als bioscoopganger samen met de filmsector schrap te zetten en je grenzen te verleggen. Ga je nooit naar een mainstreamfilm? Overwin je vooroordelen! Laat je je altijd afschrikken door iets uitdagender materiaal? Waag het er toch eens op! In het slechtste geval heb je een bioscoop en een filmverdelers gesteund door een ticket te kopen. En wedden dat de ervaring op zijn minst memorabel zal zijn?

Dus: tot in de cinema!

STEVEN TUFFIN
 HOOFDREDACTEUR

DIGITAAAL DROMEN

Alweer een bioscoopbewerking van *De schone en het beest*? Ja, maar ditmaal wel van Mamoru Hosoda, de animegrootmeester die al jaar en dag tot ver buiten Japan op handen wordt gedragen. In *Belle* tovert hij het klassieke sprookje om tot een tegelijk tijdloze en contemporaine parabel over de hoogtes en laagtes van sociale media. Een diepe duik in een wonderlijk universum. **STEVEN TUFFIN**

MIYAZAKI ACHTERNA

Velen zullen het bij het horen van de naam Mamoru Hosoda in Keulen horen donderen, maar zij die hem kennen, beginnen spontaan te glunderen. De 54-jarige Japanner wordt in animekringen niet voor niets de nieuwe Hayao Miyazaki genoemd. Het hoeft dan ook niet te verbazen dat Hosoda's parcours gelinkt is aan de peetvader van de Japanse animatie, die in het westen doorbrak met films als *Spirited Away* en *Princess Mononoke*.

Na het bekijken van *The Castle of Cagliostro* (1979), Miyazaki's eerste langspeelfilm, begon Hosoda reeds op jonge leeftijd te dromen van een carrière in de animatiewereld. Toen hij aan het einde van de vorige eeuw afstudeerde aan de kunstacademie van Kanazawa, solliciteerde hij bij Miyazaki's legendarische productiebedrijf Studio Ghibli. Hij werd niet aangenomen, maar ontving wel een brief vol lof van de meester.

Hosoda ging dan maar aan de slag bij Toei Animation, waar hij furore maakte met zijn werk voor *Digimon*, een in Japan populaire game- en animatiefranchise. Zo trok hij alsnog de aandacht van Studio Ghibli, dat hem in 2001 inhuurde om *Howl's Moving Castle* te regisseren. De samenwerking liep echter op een

sisser af omdat Hosoda geen zin had om Miyazaki's stijl klakkeloos te imiteren. Die laatste regisseerde de film uiteindelijk zelf en Hosoda keerde terug naar Toei Animation, waar hij zijn bioscoopdebuut maakte met *Baron Omatsuri and the Secret Island* (2005), de zesde film in de piratenfranchise *One Piece*.

EIGEN STEM

Niet veel later vertrok Hosoda richting Madhouse, een Japanse animatiestudio waar hij meer zijn eigen ding kon doen. Daar begon hij te scoren bij zowel pers als publiek. *The Girl Who Leapt Through Time* (2006), een *Groundhog Day*-achtig tijdslusavontuur, kreeg een beperkte bioscooprelease in Japan, maar de positieve recensies en mond-tot-mondreclame zorgden ervoor dat in bepaalde uitverkochte zalen mensen zelfs staand naar de film keken. Opvolger *Summer Wars* (2009), waarin een jong wiskundegenie de strijd aanbindt met kwaadaardige artificiële intelligentie, deed het nog beter in de zalen en bezorgde Hosoda zijn tweede – maar niet zijn laatste – Japan Academy Prize voor beste animatie.

Complete creatieve vrijheid kreeg de regisseur toen hij in 2011 zijn eigen animatiebedrijf oprichtte, Studio Chizu. Een jaar later diende het weerwolvendrama *Wolf Children* zich aan, Hosoda's laatste samenwerking met scenarist Satoko Okudera en zijn eerste grote internationale release.

Het zelfgeschreven *The Boy and the Beast* (2015) stootte in Japan *Avengers: Age of Ultron* van de box office-troon. En *Mirai* (2018), over een jongen een tuin met tijdreiscapaciteiten ontdekt, bereikte niet alleen de Belgische bioscopen, maar werd ook voor een Oscar genomineerd.

VIRTUEEL FEEST

Een klein jaar na zijn wereldpremière in Cannes – waar de film een langere ovatie kreeg dan *The French Dispatch* – arriveert *Belle* in de Belgische zalen. In de magistrale openingsscène belanden we in U, een socialemidiaplatform met maar liefst vijf miljard abonnees dat je kunt omschrijven als de onlinewereld uit de Disneyfilm *Wreck-it Ralph*, maar dan gepimpt door James Cameron. Ontelbare avatars – de ene nog flamboyanter dan de andere – feesten in een digitale megalopolis alsof hun levens ervan afhangen. Dan maakt het betoverende titelpersonage haar entree op een gigantische walvis die

door de lucht klieft, terwijl zij een opzweepende popsong ten beste geeft.

Aan het partygedruis komt echter een abrupt einde wanneer een wolfachtige figuur genaamd De Draak op het toneel verschijnt. Meteen begint een virtuele klopjacht op het schijnbaar snode wezen. Ondertussen ontdekt Suzu, het getraumatiseerde plattelandsmeisje dat schuilgaat achter Belle, dat De Draak in de echte wereld superpopulair is bij jongere U-gangers. Om te ontdekken waarom het mysterieuze creatuur zich online zo destructief gedraagt, begint ze offline aan een zoektocht naar zijn schepper.

DISNEYFAN

'Ik droomde al heel lang van mijn eigen versie van *De schone en het Beest*', vertelt Hosoda. 'Of het nu gaat om de geschreven versie uit de 18^e eeuw, de verfilming van Jean Cocteau uit 1946 of de Disneyklassieker uit 1991: ik vind ze allemaal fantastisch. Een eigen draai geven aan het verhaal, die zowel voor mezelf als voor de buitenwereld interessant was, was echter geen sinecure. Vandaar dat ik meer dan dertig jaar aan het project heb zitten schaven.'

Hosoda's respect voor Disney's *Beauty and the Beast* blijkt enorm: 'Toen ons project dichterbij kwam, zag ik mezelf verplicht om naar Los Angeles te reizen en te praten met Glen Keane, destijds een van de belangrijkste animatoren bij Disney. Ik vertelde hem over mijn plannen, zei dat ik het onvoorstelbaar vond wat zij met het personage van het Beest hadden gedaan en stelde duizend-en-een vragen over zijn ervaringen.'

Zowel in *Belle* als in de Disneyversie worden analoge en digitale animatie gecombineerd, maar Hosoda benadrukt dat er een hemelsbreed verschil is: 'Disney's onvergetelijke balzaalsequentie kwam tot stand door handgetekende personages in een computergeanimeerde omgeving te plaatsen. Ik heb daarentegen klassieke en moderne animetechnieken zoveel mogelijk gescheiden gehouden. De echte wereld is compleet oldskool, de online-wereld helemaal digitaal. Ter illustratie: tijdens onze balzaalscène – die een expliciete hommage is – zie je geen enkel handgetekend beeld op het scherm passeren.'

TEGEN VIJANDIGHEID

Het grote verschil tussen *Belle* en zijn voorgangers – en meteen ook Hosoda's meest persoonlijke toevoeging – is de cruciale rol van het internet in het verhaal. 'Het wereldwijde web wordt elke dag belangrijker in ons leven', vertelt de regisseur daarover. 'Het wordt alsnog moeilijker om een onderscheid te maken tussen ons online en offline bestaan.'

Het internet staat al vanaf Hosoda's *Digimon*-bijdrages centraal in zijn werk, maar in tegenstelling tot de gemiddelde Hollywoodfilmer weigert hij om het als iets louter negatiefs weer te geven. 'Ik kan niet ontkennen dat er zich problematische situaties voordoen', verduidelijkt hij. 'Sociale media lijken het slechtste in de mens naar boven te brengen. Digitale anonimiteit zorgt ervoor dat alle filters wegvallen, vandaar al die haatdragende trollen. In mijn ogen is dat echter maar één facet van het internet en dan ook nog eentje van voorbijgaande aard. Jongere generaties gaan op een heel andere, positievere manier om met de digitale tools die voorhanden zijn en daar focus ik me graag op.'

Tot slot zoomt Hosoda nog in op twee andere elementen die vaak in zijn films opduiken, walvissen en wolven: 'Dat heeft te maken met de onverdiende slechte reputatie die ze hebben. *Moby Dick* heeft van walvissen verschrikkelijke monsters gemaakt en wolven zijn door de geschiedenis heen nog maar zelden als vriendelijke dieren afgeschilderd. Tegen dat soort vijandigheid ga ik altijd instinctief in.'

BELLE SPEELT VANAF 16 FEBRUARI IN DE BIOSCOOP

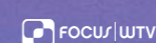

FFO 4 > 12
MRT
2022
FILMFESTIVALOOSTENDE.BE

ONBEPERKT NAAR DE FILM TIJDENS FFO?

TOT EN MET 13 FEBRUARI BETAAL JE 30 EURO VOOR EEN FESTIVALPAS.
VANAF 14 FEBRUARI 39 EURO. JONGER DAN 26? DAN BETAAL JE 20 EURO.

INFO & TICKETS OP FILMFESTIVALOOSTENDE.BE.

TOXISCHE PASSIE

In *L'ennemi*, de nieuwe film van de Belgische cineast Stephan Streker, raakt een politicus in nauwe schoentjes wanneer zijn echtgenote dood wordt aangetroffen in een hotelkamer aan de kust. Gelijkenissen met de moordzaak rond de politicus Bernard Wesphael, die Franstalig België in 2013 in de ban hield, berusten niet op toeval. **RUBEN NOLLET**

Eigenlijk interesseerde de zaak-Wesphael me totaal niet', zegt cineast, voetbalanalist en voormalig filmjournalist Stephan Streker. Hij moet zowat de enige geweest zijn aan zijn kant van de taalgrens. Bernard Wesphael was een van de stichtende leden van Ecolo en een vooraanstaand Waals parlementariër, tot zijn echtgenote in 2013 het leven liet in een Oostendse hotelkamer. De politicus beweerde dat het om zelfmoord ging, maar al snel rees het vermoeden dat hij verantwoordelijk was.

Strekers interesse werd alsnog gewekt toen een goeie vriend haarfijn argumenteerde waarom de politicus volgens hem schuldig was en nog

diezelfde dag een tweede vriend al even gedetailleerd het tegenovergestelde bepleitte. 'Iedereen had een duidelijke mening, terwijl niemand wist hoe de vork echt aan de steel zat', zegt Streker. 'Ik besepte dat de meningen meer zeiden over de mensen zelf dan over de affaire. Dat intrigeerde me. Bovendien is het een fascinerend liefdesverhaal, even passioneel als toxisch.'

'Cinema is mijn ogen geen imitatie van de werkelijkheid, maar een leugen om de waarheid te vertellen.'

STEPHAN STREKER

Streker heeft sowieso een zwak voor verhalen die een link met de realiteit hebben. Voor zijn tweede film, *Le monde nous appartient*, liet hij zich inspireren door de moord op Joe Van Holsbeeck, die vijftien jaar terug het land beroerde. Het idee voor het veelgeprezen *Noces* kwam dan weer van de eremoord op de jonge Sadia Sheikh. 'Ik vertrek graag van een waargebeurd verhaal', legt hij uit. 'Wat telt bij kunst is het standpunt dat je inneemt. Het onderwerp is uiteindelijk maar een alibi om dat standpunt te delen. Cinema is in mijn ogen geen imitatie van de realiteit, maar een leugen om de waarheid te vertellen.'

Een andere reden voor Streker om de film te maken, was de locatie. 'Oostende is mijn favoriete stad in België', zegt hij enthousiast. 'Mijn idool James Ensor kwam er vandaan én ik mocht filmen in het Thermae Palace, een hotel dat gemaakt lijkt voor de cinema. Het echte drama heeft niet daar plaatsgevonden, maar die kans wou ik niet laten liggen. Ik vraag me bovendien af of Oostende niet is uitgevonden zodat koppels een plek zouden hebben om ruzie te maken. Dat heb ik in die stad toch al vaak gedaan. Er hangt een bepaalde waanzin.'

Volgens Streker zegt *L'ennemi* ook veel over ons vreemde landje. In Franstalig België hield de zaak-Wesphael iedereen in de ban, maar in Vlaanderen haalde ze nauwelijks het nieuws. 'Het is ongelooflijk', stelt de regisseur. 'De vier Vlaamse acteurs in de film, Sam Louwyck, Peter Van den Begin, Bruno Vanden Broecke en Jeroen Perceval, kenden geen van allen het verhaal. En mijn hoofdacteur Jérémie Renier ook niet, omdat hij in Valencia woont. Dat vond ik geweldig. Ik heb hen op het hart gedrukt om vooral niet te googelen wat er echt gebeurd is.'

In *L'ennemi* weet de hoofdfiguur de ware toedracht trouwens zelf ook niet. Dat beweert hij toch. 'Hij zegt dat hij een black-out heeft,' verduidelijkt Streker, 'maar ik weet niet zo zeker of dat wel klopt. Hij spreekt zichzelf voortdurend tegen. Net dat maakt van hem zo'n interessante figuur.' 📺

L'ENNEMI SPEELT NU IN DE BIOSCOOP

ONGEWENST

Vorig jaar zorgden strengere abortuswetten in Texas en Polen wereldwijd voor verontwaardiging, maar *L'événement* herinnert eraan dat het in de jaren zestig van de vorige eeuw in Frankrijk nog compleet illegaal was om een zwangerschap af te breken. Een gesprek met Audrey Diwan, de regisseur en coscenarist van de Gouden Leeuw-winnaar die weinig Venetiëgangers onberoerd liet. **RUBEN NOLLET**

Annie is een slimme en getalenteerde jonge vrouw uit een arbeidersgezin, die als eerste familielid naar de universiteit mag – ze moet alleen nog slagen voor haar ingangsexamen. Haar ouders zijn apetrots, maar dan ontdekt Annie dat ze zwanger is. Ze beseft maar al te goed wat de gevolgen zijn als ze het kind houdt. Ze weet ook dat abortus in het Frankrijk van 1963 zonder meer illegaal is. Het radeloze meisje kan met haar probleem nergens terecht, ook niet bij haar vrienden.

L'événement ging vorig jaar in wereldpremière op het filmfestival van Venetië en kaapte er de Gouden Leeuw weg. Regisseur en coscenarist Audrey Diwan baseerde het abortusdrama op Annie Ernaux' gelijknamige roman uit 2000, waarin de populaire Franse schrijfster op een heel directe manier verslag uitbrengt van haar eigen abortus in de jaren zestig. Dat niet iedereen het makkelijk had met de rauwe cinema die dat opleverde, verwondert Diwan niet.

AUDREY DIWAN: 'Vrouwen zijn het gewoon om te leven met een bloedend lichaam. Het is ons lot. Mannen zijn daarover echter niet altijd even goed op de hoogte, zodat het al eens gebeurt dat er iemand flauwvalt in de zaal. Dat krijg je natuurlijk als die kant van het leven zelden of nooit wordt getoond.' **Van de vrouwen hoeft Annie in de film anders ook niet veel te verwachten. Geen enkele vriendin lijkt bereid haar te helpen.**

'Dat komt omdat ze bang zijn. De meisjes kunnen goed met elkaar opschieten omdat ze in hetzelfde schuitje zitten: als dochters uit de lagere middenklasse dragen ze allemaal de hoop van hun families op de schouders. Daardoor weten ze ook hoe zwaar de gevolgen kunnen zijn als ze Annie helpen. En niet alleen omwille van de gevangenisstraf die hun boven het hoofd hangt.'

Je eerste film *Mais vous êtes fous*, over de impact van een cocaïne-verslaving op een huwelijk, was ook al op feiten gebaseerd.

'Ik hou nu eenmaal van verhalen die tegen het echte leven aanschurken. Daarom vind ik Annie's boeken zo bijzonder: ze heeft het uitzonderlijke talent om over zichzelf te schrijven zonder dat het navelstaarderig wordt. Door met extreme precisie haar eigen ervaringen neer te schrijven, boort ze een waarheid aan die niet alleen over haar, maar ook over andere vrouwen gaat.'

Hoe heb je het boek ontdekt?

'Toen ik ooit zelf een abortus liet uitvoeren, wou ik me informeren over het onderwerp. Ik had al verschillende boeken van Annie gelezen, maar een

vriendin wees me toen op het bestaan van deze roman.'

Ik kan me voorstellen dat er een groot verschil is tussen Ernaux' illegale abortus en de ingreep die jij hebt ondergaan?

'Absoluut. Het boek kwam eigenlijk net iets te laat, want ik had de medische ingreep al ondergaan toen ik het las. Ik dacht dat een illegale abortus daar niet zoveel van zou verschillen, maar Annie heeft me de ogen geopend. Ik was geschokt. Als je een medische ingreep laat uitvoeren, weet je perfect waar die begint en waar die eindigt, terwijl in de illegaliteit het lot een grote rol speelt. Zul je het overleven of niet? Zullen de mensen die je in vertrouwen neemt je aangeven of niet? Het is vreselijk om daarbij stil te moeten staan.'

had om eraan te beginnen. Ik wilde doorgronden waarom het verhaal me aantrok. Het gaat namelijk niet alleen over abortus en pijn, maar ook over de zoektocht naar vrijheid. Toen ik eenmaal begon te schrijven, wist ik wel vrij snel hoe ik de film formeel moest aanpakken.'

Vanwaar dat opvallende, bijna vierkante beeldformaat?

'Ik wou het verhaal tot zijn essentie herleiden en een ervaring creëren die de kijker fysiek raakt en het lichaam centraal zet. Daarvoor was dat formaat ideaal, omdat je zo aan de zijanten geen andere personages ziet. Als ze in beeld komen, is het alsof ze uit het niets opduiken. De spanning die daardoor ontstaat, geeft heel goed weer hoe Annie voortdurend bang was dat iemand haar zwangerschap zou ontdekken.'

Op sommige momenten zijn de beelden zeer expliciet, op andere momenten richt je de camera op de expressie van je hoofd-actrice Anamaria Vartolomei. Heb je lang moeten zoeken naar het juiste evenwicht?

'Eigenlijk niet. Ik vroeg me af wat mijn eigen reactie zou zijn. Er zijn bepaalde dingen waarnaar ik zou kijken, ook al weet ik dat ik beter mijn blik zou afwenden. Dat maakt deel uit van de waarachtigheid van de film. Waar ik wel veel over heb nagedacht, is hoe lang ik die explicietere shots moest laten duren. Als je ze te snel afbreekt, kun je geen emotie losweken. Duren ze te lang, dan verzand je in provocatie. Het was echt zoeken naar de gulden middenweg.'

Hangt dat ook niet af van wat de kijker aankan?

'Ik ben zelf de eerste kijker. Daar vertrouw ik op.'

Bij momenten flirt de film met het body horror-genre. Is dat bewust?

'Dat haalde ik uit het boek. De eerste zinnen die me aanspraken waren: "De tijd was niet langer een opeenvolging

van dagen vol cursussen en lezingen. Hij was iets vormeloos geworden dat binnen in me verder tikte." Daar zit die horroordimensie in. Annie wordt geconfronteerd met de vreemde gewaarwording dat haar lichaam aan het muteren is. Dat ze er met niemand over kan praten en geen boeken of het internet kan raadplegen, maakt het nog beklemmender.'

Abortus is nog steeds een heikel onderwerp. Heb je al negatieve reacties gehad?

'Opvallend weinig eigenlijk. Ik herinner me vooral een Italiaanse journalist die vlak voor me zat op de persconferentie in Venetië. Ik voelde al de hele tijd dat hij iets kwijt wilde. Toen hij eindelijk zijn vraag mocht stellen, zei hij dat hij door zijn opvoeding en geloof tegen abortus was. Mijn film had zijn mening niet veranderd, maar het onderwerp was niet langer een taboe voor hem. Hij kon er niet meer zo zwart-wit over denken als voordien. Dat deed me enorm veel plezier. Ik hou niet van cinema die de waarheid in pacht meent te hebben of die enkel provoceert. Ik maak liever films die vragen stellen.'

In juli won Julia Ducournau in Cannes de Gouden Palm voor *Titane*, enkele maanden later volgde jij in Venetië met de Gouden Leeuw. Is dat toeval of maken we de definitieve doorbraak van vrouwelijke Franse cineasten mee?

'Voor mij is het heel simpel: hoe meer vrouwen je films laat maken, hoe groter de kans dat ze in de prijzen zullen vallen. Ik ken Julia, we hebben elkaar graag. We hebben allebei een film mogen maken met een heel duidelijke visie. Als andere vrouwelijke regisseurs dezelfde bewegingsruimte krijgen, dan zal het niet bij die twee prijzen blijven.'

L'ÉVÉNEMENT SPEELT VANAF 2 FEBRUARI IN DE BIOSCOOP

EN DE KROON GAAT NAAR...

'Een mathematische zekerheid', zo omschrijft Adil El Arbi de Oscarkansen van Will Smith voor zijn vertolking van de verbeterde vader/trainer van de tennislegendes Venus en Serena Williams in *King Richard*. Maar eerst grasduint de Belgisch-Marokkaanse cineast, die Smith samen met Bilal Fallah regisseerde in *Bad Boys for Life*, door de spectaculaire filmografie van de steracteur. **STEVEN TUFFIN**

BAD BOYS (1995)

'Ik was als klein ventje bezeten door flikkenfilms en -series. Ik flippte dan ook compleet toen ik in een of ander tv-blad een foto zag van Will en Martin Lawrence als Mike en Marcus met hun politiebades. Tijdens de film bescheurde ik het echt van het lachen. Ik moest de hele tijd aan de vibe van *Beverly Hills Cop* denken, die ik ook fantastisch vond. Het was meteen duidelijk dat Will de *graafste* gast ooit was.'

ALI (2001)

'Wills samenwerking met Michael Mann bewees dat hij als acteur veel meer in zijn mars had dan de meeste mensen vermoedden. Het klopt dat hij vaak een versie van zichzelf speelt, maar hier verdween hij helemaal in zijn vertolking van Muhammad Ali. Op de set van *Bad Boys for Life* vertelde Will enthousiast over Manns perfectionisme. Alles moest zo realistisch mogelijk zijn. Een scène in een vliegend vliegtuig moest écht in een vliegend vliegtuig worden gedraaid. Heel cool, natuurlijk, maar ook *pokkeduur*. (lacht)'

INDEPENDENCE DAY (1996)

'Ik zal je eens een goedbewaard geheim vertellen: ik was vroeger doodsbang van buitenaardse wezens. In mijn ogen transformeerde Will dan ook in de ultieme held door het in Roland Emmerichs blockbuster superstoer op te nemen tegen het legertje aliens dat de aarde wil bezetten. Hoewel de rest van de cast ook niet min was – Jeff Goldblum, Bill Pullman, noem maar op – oversteeg Will hen qua *star quality* allemaal.'

MEN IN BLACK (1997)

'Op het moment dat deze scifikomedie uitkwam, was Will de grootste ster op aarde. Mensen gingen toen nog naar de cinema om 'de nieuwe film van' te zien. Dat is nu helemaal anders. Men had ook vernuftig ingespeeld op Wills populariteit als muzikant: door de titeltrack een tijdje voor de bioscooprelease uit te brengen, was de hype compleet. Ik herinner me dat werkelijk al mijn vrienden, schoolgenoten en familieleden die film wilden zien.'

BAD BOYS II (2003)

'Een mijlpaal in de filmgeschiedenis: er was nog nooit een actiefilm op die schaal gemaakt. Eigenlijk is het de blauwdruk geweest voor de *Fast & Furious*-franchise en alle andere extravagante actiespektakels die volgden. Het zegt genoeg dat Michael Bay zich nadien met *The Island* en zijn *Transformers*-films volledig op sci-fi heeft gestort. Je ziet dit soort visueel vuurwerk maar zelden in – min of meer – realistische flikkenfilms.'

THE PURSUIT OF HAPPYNESS (2006)

'Ik was een grote fan van de Italiaanse cineast Gabriele Muccino. Toen ik ontdekte dat hij op basis van zijn doorbraakfilm *L'ultimo bacio* door Will *himself* uitgekozen werd om dit op feiten gebaseerde drama te regisseren, besliste ik dat ik ooit een kleinschalige Belgische film wilde maken die me bij hem in het vizier zou brengen. Zo gezegd, zo gedaan: het is dankzij *Black* dat Bilall en ik hem van ons kunnen hebben overtuigd.'

I AM LEGEND (2007)

‘Will draagt deze mix van scifi en horror quasi alleen. Buiten Tom Hanks en hij kan ik niet meteen iemand bedenken die dat kan. Will vertelde een hilarisch verhaal over het moment waarop hij een studio-bons moest gaan overtuigen dat de hond die zijn personage vergezelt koste wat kost moest sterven. Hij wandelde die kerel zijn bureau binnen en zag dat hij aan het huilen was. “Wat is er?” vroeg hij bekommerd, waarop de pief vertelde dat zijn hond net overleden was. En toch is Will *fucking* Smith erin geslaagd om die scène in de film te krijgen! (lacht)’

ALADDIN (2019)

‘Toen Bilall en ik hoorden dat Disney een liveactionversie van de animatieklassieker wilde maken, hebben we gesmeekt om hem te mogen regisseren: “We zijn Arabieren! Zo lopen er niet veel rond in Hollywood! We gaan met alle plezier filmen in Marokko!” Het mocht echter niet baten. Kort nadien moesten wij passen voor *Bad Boys for Life* omdat we alles op alles wilden zetten voor *Patser*, waarna bekend raakte dat Will Genie ging spelen in *Aladdin*. Resultaat: *Bad Boys for Life* werd uitgesteld en we konden hem uiteindelijk toch regisseren. Echt ongelooflijk hoe het soms loopt.’

SUICIDE SQUAD (2016)

‘Je mag over de film zeggen wat je wilt, maar hij herinnerde de wereld wel aan Wills *star power*. Margot Robbie’s Harley Quinn en zijn Deadshot waren de enige echt memorabele personages. Dat de *chemistry* tussen die twee goed zat, was enkele jaren daarvoor al te zien in *Focus*, een oplichterskomedie met een leuke ninetiesvibe.’

BAD BOYS FOR LIFE (2020)

‘Voor ons was de grootste uitdaging het ideale evenwicht tussen de vorige films vinden. De eerste stond bol van de humor, de tweede barstte van de actie. Omdat we met een relatief beperkt budget werkten, moesten we ook de nadruk leggen op de personages – wat ons als fans van het eerste uur eigenlijk alleen maar beviel. Ondertussen is men bezig met de ontwikkeling van deel vier. Pas als het scenario helemaal op punt staat – Will is op dat vlak heel streng – zal hij ons contacteren. Ik ben benieuwd.’

BRIGHT (2017)

‘Het was op de set van die flikkenfilm met fantasy-elementen dat ik Will voor het eerst heb ontmoet. Ik was superzenuwachtig. Ik wist wel dat hij *Black* had gezien, maar had geen idee hoe hij zich zou gedragen. Ik was compleet starstruck, maar hij stelde me meteen op mijn gemak. Dat is Will ten voeten uit: hij wil iedereen het gevoel geven dat hij *one of the guys is*.’

KING RICHARD (2021)

‘Onze *agents* stuurden ons het scenario van dit drama over Richard Williams toen we druk in de weer waren met de montage van *Bad Boys for Life*. Hoewel we zagen dat het een fantastisch project was, wisten we dat het ons niet zou lukken. Will had nooit toegestaan dat we aan twee films tegelijk zouden werken. Hij eist complete toewijding van de mensen die hem omringen. Ik heb *King Richard* ondertussen gezien en het is een mathematische zekerheid dat Willard Smith Jr. zich binnen enkele weken een Oscarwinnaar mag noemen.’

KING RICHARD SPEELT VANAF 2 FEBRUARI IN DE BIOSCOOP

FILMBAD

Na de nodige corona-horten en stoten is het eindelijk zover: van 4 tot en met 12 maart vindt de veertiende editie van Filmfestival Oostende plaats. De Koningin der Badsteden is andermaal de place to be voor het Gala van de Ensors én een reeks avant-premières, hernemingen en unieke vertoningen. *Vertigo* selecteerde alvast vijf must-sees. **STEVEN TUFFIN**

THE EYES OF TAMMY FAYE

Jessica Chastain toont nog maar eens haar kunnen in deze biopic over de in de eighties immens populaire televisiepredikante uit de titel. Faye stampte samen met haar echtgenoot Jim Bakker (Andrew Garfield) 's werelds grootste religieuze tv-netwerk uit de grond, om na de nodige schandalen de dieperik in te gaan. Geregisseerd door *The Big Sick*-cineast Michael Showalter.

LEAVE NO TRACES

Op feiten gebaseerd drama dat in wereldpremière ging in Venetië en inzoomt op de naschokken van de brutale moord op een jonge student in het Polen van 1983. Toen een van zijn vrienden wilde getuigen over de onmenselijke aanpak van de burgermilitie die verantwoordelijk was voor de misdaad, werd hij door het communistische regime gebombardeerd tot staatsvijand nummer één.

ENNIO: THE MAESTRO

Once Upon a Time in the West, The Mission, The Hateful Eight... Het lijstje met onvergetelijke Ennio Morricone-scores is schier oneindig. Niet moeilijk dus dat de gevierde Italiaanse cineast Giuseppe Tornatore na het overlijden van de meestercomponist een documentaire over hem maakte. Met bijdrages van onder meer Clint Eastwood, Quentin Tarantino en Oliver Stone.

KING KONG

Het iconische monster daverde al meermaals de bioscopen binnen, met als absolute hoogtepunten zijn eerste filmavontuur uit 1933 en Peter Jacksons remake uit 2005. De versie uit 1976 geniet een eerder bedenkelijke reputatie omdat de reusachtige gorilla overduidelijk een man in een pak is. Waarom FFO Master Koen De Bouw de film dan toch selecteerde, moet je maar ter plekke ontdekken.

AFTER YANG

In dit scifidrama dat in Cannes in wereldpremière ging kruipt Colin Farrell in de huid van een vader wiens dochter ontroostbaar is omdat de androïde waarmee ze is opgegroeid – de Yang uit de titel – stuk is. Samen met zijn echtgenote (Jodie Turner-Smith) gaat de man op zoek naar een manier om de wonderlijke machine opnieuw tot leven te wekken.

★ STERRENSTOF

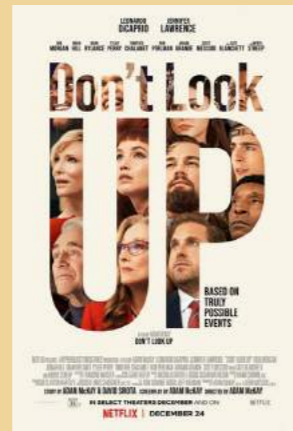
Kenneth Brannagh heeft zijn tweede Hercule Poirot-verfilming *Death on the Nile* net zoals voorganger *Murder on the Orient Express* volgestouwd met steracteurs. De Britse acteur-regisseur staat daarin niet alleen: na recente films als *The French Dispatch* en *Don't Look Up* kunnen we zelfs van een heuse trend spreken. Nieuw is de ensemblefilm echter allerminst. **ANKE BROUWERS**

SUCCEFORMULE

Naar aanleiding van het recente *Don't Look Up* liet steractrice Jennifer Lawrence nederig optekenen dat ze in haar eentje lang geen garantie meer is op *box office*-succes. Na een reeks flops had ze daarom gekozen voor een plekje tussen kleppers als Leonardo DiCaprio, Cate Blanchett, Mark Rylance, Timothée Chalamet, Jonah Hill en Meryl Streep. De aanwezigheid van het popicoon Ariana Grande maakte het recept af: *Don't Look Up* was een grote hit en voor Lawrence een comfortabele manier om haar geloofwaardigheid als *A-lister* opnieuw op te bouwen.

Zonder te veel te verklappen voor wie de film nog niet gezien heeft: *Spider-Man: No Way Home* past min of meer dezelfde tactiek toe. En Kenneth Branagh laat in *Death on the Nile* onder meer Annette Bening, Gal Gadot, French & Saunders, Emma Mackey en Armie Hammer samen uitvaren op zijn stoomboot. Een extra voordeel van zo'n ensemblecast: als er een van hen in opspraak komt – zoals Hammer die door meerdere vrouwen van misbruik beschuldigd wordt – zijn er sterren genoeg om dat op te vangen.

UITPAKKEN

In een tijdperk waarin nog maar weinig namen in hun eentje de kassa doen rinkelen, is de ensemblefilm dus een manier geworden om publiek te lokken. Dat was niet altijd zo. In de jaren dertig van de vorige eeuw waren ze in de eerste plaats uit de hand gelopen snoeverijen.

In dat decennium pakte de Hollywoodgigant Metro-Goldwyn-Mayer (MGM) uit met dichtbevolkte titels als *Grand Hotel*, *Dinner at Eight* en *The Women*, om de simpele reden dat ze over het grootste aantal toppers beschikte. Onder meer Clark Gable, Joan Crawford, Greta Garbo, Spencer Tracy, Myrna Loy, William Powell, Jean Harlow en Norma Shearer prijken op de MGM-loonlijst.

De andere grote studio's hadden dat geluk niet en spreidden hun sterren liever over verschillende titels. Ze zetten één of maximum twee grote namen boven de titel en castten minder bekende – en dus minder dure – acteurs in de nevenrollen.

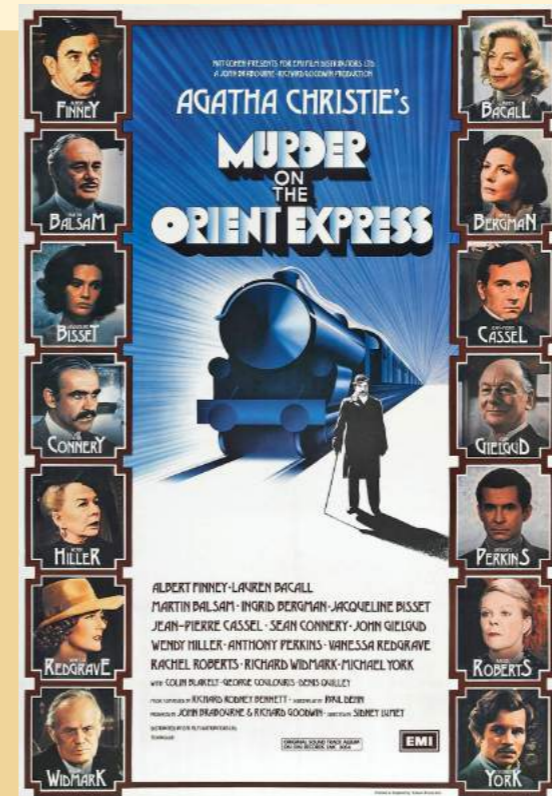

KILLERCAST

Soms dringt een groot ensemble zich op omdat er nu eenmaal veel personages zijn, die het publiek stuk voor stuk moeten kunnen boeien. Een klassiek voorbeeld is de whodunit, waarin een politieagent of een privédetective à la Hercule Poirot een misdadiger moet ontmaskeren. Het genre vraagt om verschillende personages, die beurtelings verdacht worden gemaakt.

De valse verdachten kunnen vertolkt worden door minder bekende acteurs, maar met enkele grote sterren wordt de spanning en de marktwaarde van zo'n film flink opgedreven. Voor de sterren zelf is zo'n project dan weer een leuk tussendoortje. Door de beperkte omvang van hun rol hebben ze maar weinig draaidagen, terwijl de exposure er niet minder om is.

Een ongeschreven wet bij de klassieke whodunit is dat de bekendste naam in de trailer meestal of het slachtoffer, of de dader is. Doe zelf de test op titels als de Rian Johnson-hit *Knives Out*, de verschillende verfilmingen van *Murder on the Orient Express* en de Robert Altman-klassieker *Gosford Park*. Met Brannagh's *Death on the Nile* wacht je misschien beter tot je de film hebt gezien.

RAMPTOERISME

Een brand in een hoog flatgebouw, een vliegtuig dat in de problemen raakt, een schip dat kapseist... Het uitgangspunt van de rampenfilm is dat verschillende bekende gezichten – al dan niet samen – ten onder gaan óf triomferen. De onvermijdelijke romantische subplot zorgt bovendien voor een extra tragische dimensie omdat het doodsgevaar de ontluikende liefde stevig kan dwarsbomen.

De eerste rampenfilms die gebruikmaakten van deze insteek dateren uit de jaren dertig, Zo speelden Spencer Tracy, Clark Gable en Jeanette MacDonald mee in *San Francisco*, over de aardbeving die in 1906 een groot deel van de stad verwoestte. De succesformule 'ramp plus romantiek' werd later gekopieerd door de legendarische producer Darryl F. Zanuck voor *In Old Chicago*, over een gigantische brand. De rampenfilm met een spectaculair omvangrijke sterrencast bereikte zijn hoogtepunt in de jaren zeventig met monsterhits als *Airport*, *The Towering Inferno* en *The Poseidon Adventure*.

CALEIDOSCOOP

In een mozaïekfilm worden verschillende plotlijnen naast elkaar uitgewerkt en is er vaak niet één duidelijke protagonist. De aandacht wordt verdeeld over de verschillende personages, die elk hun eigen verhaal hebben. Soms kruisen ze elkaar en worden onvermoede verbanden onthuld, soms blijven ze van elkaar gescheiden en komen enkel hun verhalen met elkaar in aanraking. De meest gebruikte strategie om personages samen te brengen is het beperken van de actie tot één locatie – een hotel, een schip, een restaurant... – of het toewerken naar een sociale gebeurtenis waar iedereen samenkomt.

Twee klassieke voorbeelden zijn *Dinner at Eight* van George Cukor, waarin onder meer Jean Harlow, Marie Dressler en Lionel Barrymore zich opmaken voor het etentje uit de titel, en *Grand Hotel*, waarin Greta Garbo, Joan Crawford en John Barrymore in de lobby van een hotel werden samengebracht. In Robert Altmans *Nashville* komt een hele stoet personages samen voor een politieke rally, terwijl in *Babel* van Alejandro González Iñárritu een wapen de levens van een reeks uiteenlopende mensen verbindt. Na het succes van *Love, Actually*, waarin scenarist-regisseur Richard Curtis de mozaïekfilm kruiste met de romcom, volgde een reeks afkooksels zoals *He's Just Not That into You* en *New Year's Eve*.

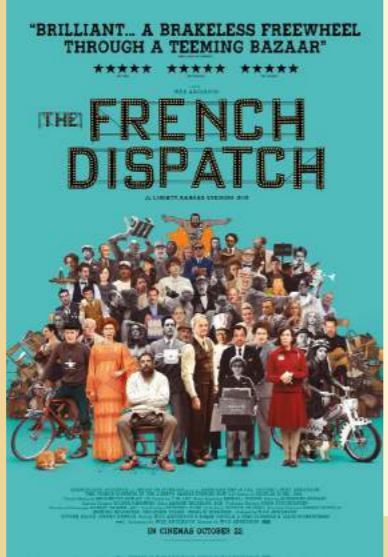

PRESTIGEKWESTIE

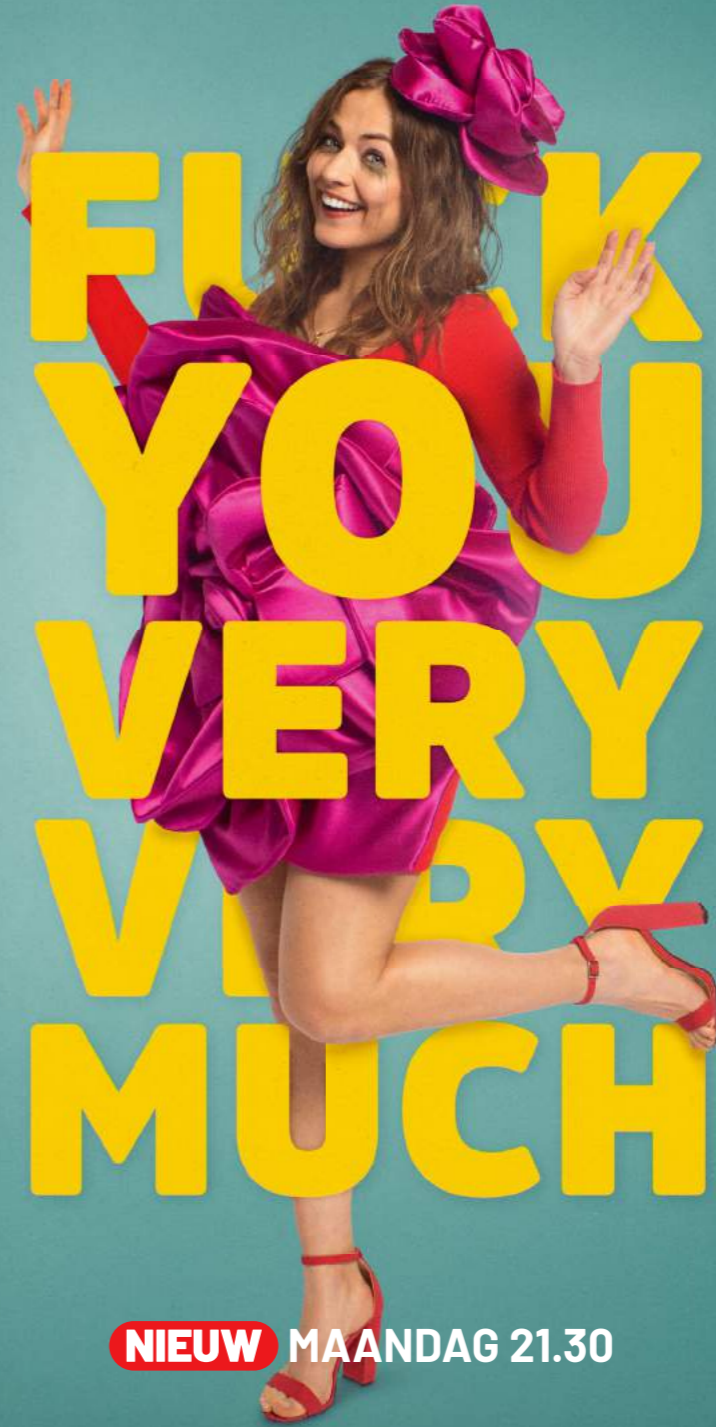
Voor sommige regisseurs zijn acteurs bereid om elke rol te aanvaarden, groot of klein. Denk maar aan Martin Scorsese, die films als *The Departed* en *The Irishman* tot de nok vulde met sterren. Aan Terrence Malicks oorlogsepos *The Thin Red Line* werkten zoveel bekende namen mee – onder meer Sean Penn, Woody Harrelson, Adrien Brody, John Cusack, John Travolta en Nick Nolte – dat kleppers als George Clooney en Mickey Rourke nauwelijks of niet in de finale cut te zien waren.

Christopher Nolan heeft de gewoonte om de acteurs uit zijn films opnieuw en opnieuw te casten, zodat hun aanwezigheid de samenhang van zijn oeuvre versterkt. Quentin Tarantino heeft er dan weer zijn handelsmerk van gemaakt om vergeten cultacteurs deel te laten uitmaken van zijn indrukwekkende ensembles. En Wes Anderson brengt film na film een duizelingwekkende groep acteurs samen om een heel eigen universum tot leven te brengen, met *The French Dispatch* als jongste voorbeeld.

DEATH ON THE NILE SPEELT VANAF 9 FEBRUARI IN DE BIOSCOOP

Drie hartsvriendinnen op zoek naar zichzelf in tijden van Tinder en tofu.

NIEUW MAANDAG 21.30

De laatste verleiding der Belgen

VREGIE Jan Bucquoy
CAST Wim Willaert, Alice Dutoit, Alex Vizorek
SPEELDUUR 1u16
VANAF 2 februari in de bioscoop

Eeuwige rebel Jan Bucquoy sluit de autobiografische schetsen die hij ooit inzette met *La vie sexuelle des Belges* af met een opvallend ingetogen en berustend drama over een vader en zijn dochter. Met Wim Willaert in de huid van Bucquoy. **RUBEN NOLLET**

Gli anni più belli

REGIE Gabriele Muccino
CAST Kim Rossi Stuart, Pierfrancesco Favino, Micaela Ramazzotti
SPEELDUUR 2u09
VANAF 2 februari in de bioscoop

De Italiaan Gabriele Muccino brengt in deze kroniek het verhaal van de vriendschap tussen drie vrienden en de vrouw die ze beminnen. Zo geïnspireerd door de Ettore Scola-klassieker *C'eravamo tanto amanti* dat je bijna van een herwerking kunt spreken. **CHRIS CRAPS**

Les jeunes amants

REGIE Carine Tardieu
CAST Fanny Ardant, Melvil Poupaud, Cécile de France
SPEELDUUR 1u52
VANAF 9 februari in de bioscoop

In dit drama van de Franse Carine Tardieu wordt een gehuwde dokter van middelbare leeftijd verliefd op de 70-jarige moeder van een patiënt. Verwacht geen stroperigheid à la *Love Story*, wel de hardheid van het Britse *The Mother*. **CC**

Great Freedom

REGIE Sebastian Meise
CAST Franz Rogowski, Georg Friedrich, Anton von Lucke
SPEELDUUR 1u57
VANAF 16 februari in de bioscoop

In Duitsland, waar homofilie tot 1969 strafbaar was, belandt de jonge Hans omwille van zijn geaardheid keer op keer in de gevangenis. Daar wordt een homofobe crimineel gaandeweg zijn beste vriend. In het verlengde van de theaterverfilming *Bent*. **CC**

Un autre monde

REGIE Stéphane Brizé
CAST Vincent Lindon, Sandrine Kibertain, Anthony Bajon
SPEELDUUR 1u36
VANAF 23 februari in de bioscoop

Philippe's carrière in de bedrijfswereld heeft hem een comfortabel bestaan opgeleverd, maar ook zijn huwelijk gekost. Nu krijgt hij het steeds moeilijker met de houding van zijn Amerikaanse bazen. Verbeten sociaal drama à la *En guerre*. **RN**

Op vertigoweb.be vind je elke woensdag nieuwe recensies!

GRIEKENLAND

KALAMATA

Zalig verwenreisje naar een prachtige regio met bijzonder veel excursiemogelijkheden!

Acht fijne, zonovergoten dagen

INBEGREPEN:

- Rechtstreekse vlucht vanuit Brussel
- Bagage & handbagage
- Transfers ter plekke met luxe-autocar
- Blauwe Vogel-hostess Ingrid, die de regio door en door kent
- Bekend hotel met knappe reputatie: **Grecotel Filoxenia Resort (* * * *)**
- All-inclusive: ontbijt, lunch, diner, snacks & dranken
- Direct aan het strand

AFREISDATA 2022

(steeds op een zondag)

22 mei	€ 799
29 mei	€ 899
5, 12, 19 & 26 juni	€ 999
3, 10, 17, 24 & 31 juli	€ 1.099
7 & 14 augustus	€ 1.199
21 augustus	€ 1.099
28 augustus	€ 999
4, 11 & 18 september	€ 999

ALLE INFO & BESCHIKBAARHEID:

www.deblauwevogel.be